

8. Шубравська О. І. Сталий економічний розвиток: поняття і напрямки дослідження / О. І. Шубравська // Економіка України. – 2005. – № 1. – С. 36–42.

Снесар В.А.

студентка;

Гадецька З.М.

*кандидат технічних наук, доцент,
Черкаський національний університет
імені Богдана Хмельницького*

CASE-ТЕХНОЛОГІЇ – МЕТОДОЛОГІЧНА ТА ІНСТРУМЕНТАЛЬНА БАЗА ІТ-КОНСАЛТИНГУ

Консалтинг – це діяльність фахівця чи цілої фірми, що займаються стратегічним плануванням проекту, аналізом і формалізацією вимог до інформаційної системи, створенням системного проекту, іноді – проектуванням додатків [4, с. 98].

Основними цілями розробки консалтингових проектів є:

- уявлення діяльності підприємства міста і які у ньому технологій у вигляді ієрархії діаграм, які забезпечують наочність й повноту їх відображення;
- формування, виходячи з аналізу пропозицій з реорганізації, організаційно-управлінської структури;
- упорядкування інформаційних потоків (зокрема документообігу) всередині підприємства;
- вироблення рекомендацій з побудови раціональних технологій роботи підрозділів підприємства його взаємодії з зовнішнім світом;
- аналіз вимог, і проектування специфікацій корпоративних інформаційних систем;
- рекомендації щодо застосування та впровадження існуючих систем управління підприємствами [5, с. 112].

ІТ-консалтинг (англ. IT consulting) – консалтинг в сфері інформаційних технологій (ІТ). Є одним з численних напрямків консалтингу (консалтингових послуг). На сьогоднішній день більшість компаній використовує ІТ в управлінні своїм бізнесом. Інформаційні технології дозволяють робити бізнес більш наочним, більш керованим, більш прогнозованим.

ІТ-консалтинг – це послуга, яку пропонують ІТ-компанії (як правило в питаннях комплексних проектів), а також незалежні експерти в тому чи іншому напрямку ІТ (зазвичай у вузькому спектрі, наприклад, захист від DDOS атак). Послуга з надання ІТ-консалтингу, як правило, включає наступні пункти:

- оптимізація витрат на впровадження інформаційних технологій, ІТ-рішень в рамках компанії;

- підвищення ефективності бізнес-процесів компанії;
- підвищення керованості, прозорості діяльності організації за рахунок створення єдиної інфраструктури (ІТ-інфраструктури);
- впровадження систем рівня підприємства (ERP, CRM, Business Intelligence, Groupware-системи, NIS-системи) [6, с. 67].

CASE-технології є основними засобами ІТ-колсантингу. Сучасні CASE-засоби можуть бути класифіковані в основному за типами і категоріями. Класифікація за типами відбиває функціональну орієнтацію CASE-засобів на ті або інші процеси ЖЦ. Класифікація за категоріями визначає міру інтегрованості за функціями і включає окремі локальні засоби, вирішальні невеликі автономні завдання (tools), набір частково інтегрованих засобів, що охоплюють більшість етапів життєвого циклу ІС (toolkit) і повністю інтегровані засоби, що підтримують увесь ЖЦ ІС і пов'язані загальним репозиторієм. Окрім цього, CASE-засоби також можна класифікувати за наступними ознаками:

- вживаними методологіями і моделями систем і БД;
- мірами інтегрованості з СУБД;
- доступними платформами.

CASE – набір інструментів і методів програмної інженерії для проектування програмного забезпечення, що допомагає забезпечити високу якість програм, відсутність помилок і простоту в обслуговуванні програмних продуктів.

Також під CASE розуміють сукупність методів і засобів проектування інформаційних систем з інтегрованими автоматизованими інструментами, які можуть бути використані в процесі розробки програмного забезпечення.

У функції CASE входять засоби аналізу, проектування й програмування. За допомогою CASE автоматизують процеси проектування інтерфейсів, документування й генерування структурованого коду бажаною мовою програмування.

Виділяють дві основні концепції комп'ютерного програмного забезпечення системи CASE:

- прості й «прозорі» методи спрощення розробки програмного забезпечення й/або його технічного обслуговування;
- інженерний підхід до розробки програмного забезпечення й/або його технічного обслуговування [1, с. 80].

Типовими CASE інструментами є:

- інструменти управління конфігурацією;
- інструменти моделювання даних;
- інструменти аналізу й проектування;
- інструменти перетворення моделей;
- інструменти редагування програмного коду;
- інструменти рефакторингу коду;
- генератори коду;
- інструменти для побудови UML-діаграм [2, с. 47].

Класифікація за типами в основному співпадає з компонентним складом CASE-засобів і включає наступні основні типи:

– засоби аналізу (Upper CASE), призначені для побудови і аналізу моделей предметної області (Design/IDEF (Meta Software), BPwin (Logic Works));

– засоби аналізу і проектування (Middle CASE), що підтримують найбільш поширені методології проектування і що використовуються для створення проектних специфікацій (Vantage Team Builder (Cayenne), Designer/2000 (ORACLE), Silverrun (CSA), PRO-IV (McDonnell Douglas), CASE.Аналітик (МакроПроджект));

– засоби проектування баз даних, що забезпечують моделювання даних і генерацію схем баз даних (як правило, на мові SQL) для найбільш поширених СУБД;

– засоби розробки додатків. До них відносяться засоби 4GL (Uniface (Compuware), JAM (JYACC), PowerBuilder (Sybase), Developer/2000 (ORACLE), New Era (Informix), SQL Windows (Gupta), Delphi (Borland) та ін.) і генератори кодів, що входять до складу Vantage Team Builder, PRO – IV і частково – в Silverrun;

– засоби реінжиніринга, що забезпечують аналіз програмних кодів і схем баз даних і формування на їх основі різних моделей і проектних специфікацій.

Допоміжні типи CASE-засобів включають:

– засоби планування і управління проектом (Microsoft Project та ін.);

– засоби конфігураційного управління (PVCS (Intersolv));

– засоби тестування (Quality Works (Segue Software));

– засоби документування (SoDA (Rational Software)).

Характеристика найбільш поширених CASE-засобів.

Сучасні CASE-засоби охоплюють велику область підтримки численних технологій проектування ІС: від простих засобів аналізу і документування до повномасштабних засобів автоматизації, що покривають весь життєвий цикл ПЗ.

Найбільш трудомісткими етапами розробки ІС є етапи аналізу та проектування, в процесі яких CASE-засоби забезпечують якість прийнятих технічних рішень та підготовку проектної документації. При цьому велику роль відіграють методи візуального представлення інформації.

У розряд CASE-засобів потрапляють як відносно дешеві системи для персональних комп'ютерів з дуже обмеженими можливостями, так і дорогі системи для неоднорідних обчислювальних платформ і операційних середовищ. Так, сучасний ринок програмних засобів нараховує близько 300 різних CASE-засобів, найбільш потужні з яких так чи інакше використовуються практично всіма провідними західними фірмами [2, с. 48].

На сьогоднішній день найбільш розвиненими є такі CASE-засоби:

– Vantage Team Builder (Westmount I – CASE);

– Designer/2000;

– Silverrun;

– ERwin+BPwin;

– S – Designor;

– CASE.Аналітик [3, с. 156].

Отже цінність кейс-засобів полягає в тому, що вони одночасно відображають не тільки практичну проблему, а й актуалізують певний комплекс знань, який необхідно засвоїти при вирішенні проблеми, а також вдало суміщає навчальну, аналітичну і виховну діяльність, що є ефективним в реалізації сучасних завдань системи освіти.

«Консалтинг» – досить нове слово, але сфера консалтингу дедалі більше розвивається у нашій країні. Найбільшу популярність серед консалтингових систем користуються правовий, податковий й юридичний консалтинг.

Список використаних джерел:

1. Михайлова Э. А. Кейс и кейс-метод. – М.: Центр Марк. исслед. и менеджд., 1999.
2. Ситуаційна методика навчання: теорія і практика / Упор. О. Сидоренко, В. Чуба. – К.: Центр інновацій та розвитку, 2001.
3. Сурмін Ю. П. Метод аналізу ситуацій (Case study) та його навчальні можливості. Глобалізація і Болонський процес: проблеми і технології: Кол. моногр. – К.: МАУП, 2005.
4. Блинов А. О., Бутырин Г. Н., Добренёва Е. В. Управленческий консалтинг корпоративных организаций: Учебник. – М: ИНФРА-М, 2002. – 192 с.
5. Верба В. А. Організація консалтінгової діяльності – КНЕУ, 2009, 299 с.
6. Посадский А. П. Основы консалтинга – ГУ ВШЭ, 1999 г.

Хитрун Т.П.

студентка,

Хмельницький університет управління та права

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТНОЮ СТРАТЕГІЄЮ КОМПАНІЇ НА СТРАХОВОМУ РИНКУ УКРАЇНИ

Для сучасного етапу формування ринкових відносин в Україні є характерним посилення інтенсивності розвитку конкуренції. На страховому ринку також спостерігаються ці тенденції і важливою умовою виживання страхових компаній у такому середовищі є наявність конкурентних переваг. В таких умовах практичний інтерес з боку компаній до конкурентних стратегій посилюється, тому питання, пов'язані з управлінням конкурентною стратегією є украй актуальними. Тому виникає необхідність у аналізі страхового ринку як конкурентного середовища та виявленні особливостей функціонування страхових компаній у ньому.

Страховий ринок є специфічною частиною фінансового ринку України, який відрізняється від інших сегментів ринку специфічністю товару – страхової послуги. Цей ринок відрізняється метою функціонування – надання страхового захисту споживачам. Проте певна частка послуг, що надаються страховиками, не відноситься до класичного страхового захисту, а є завуальованою під страхову послугу схему виводу капіталу, податкової оптимізації тощо [1, с. 25].